

Det var to i Egnen velbekendte Personer, Svend Øl og Per Brændevin. De tilhørte den faste Stok af Sognets Udskud, der hver Morgen samledes udenfor Købmand Villings Dør, hvor de — med Finkeldunken skjult under Klæderne — i Utaalmodighed ventede paa, at Butikken skulde blive aabnet. Sammen med en Del andre af Egnens Fattigfolk boede de i en Samling Lerhytter, de saakaldte Mosekærshuse, ude ved Sognets fjærne Vestgrænse. Den ene af dem var Træskomager, den anden Tækkemand; men efter den almindelige Mening forskaffede de sig deres væsentligste Indtægt ved i maanemørke Nætter at stjæle af Bøndernes Kartoffelkuler, klippe Ulden af tøjrede Faar o. lign. . . . ja, der var dem, der stærkt mistænkte dem for at have endnu langt uhyggeligere Gerninger paa deres Samvittighed. Disse Forhold var ikke Emanuel helt ubekendte. Han havde overhovedet ikke været længe paa Egnen, før han fik Øjet aabnet for, at Fattigdommen ogsaa ude paa Landet avlede megen Elendighed og aandelig Forfald; og fra tidlig Tid havde hans Bestræbelser i særlig Grad været rettede imod med Menighedens Bistand at afhjælpe Nøden og ved Kærlighed at drage disse forvildede og forsømte tilbage til det menneskelige Samfund. Derfor blev han nu ogsaa dobbelt glad ved Synet af de to Mosekærs-Mænd. Han huskede nemlig i Øjeblikket ikke paa, at han for kort Tid siden som Formand for Sognets „frie Fattigkasse“ havde fornyet en Pengenhjælp til bægge disse Personer, og kunde derfor endnu mindre ane, at deres Tilstedeværelse her skulde opfattes som en Art Kvittering for den nyde Understøttelse.

Endnu en anden sjælden Gæst var tilstede denne Aften, nemlig Dyrslæge Aggerbølle. Han sad midt paa Bænken henne under Vinduerne med Armene korslagte over sit brede Bryst, — uden at agte paa, at han netop i denne Stilling ubarmhertigt blottede en dyb Flænge i Frakken under Armhulen. Hans Haar og